

Profesör
ÇOKBİLMİŞ
ile
Meraklı
MEMO

ERDOĞAN OĞULTEKİN

GENÇ HAYAT

Erdoğan Oğultekin

İzmit'te doğdu. Dört yaşında çizmeye başladı. Beş yaşında çocuk dergilerinden okuma yazmayı öğrendi. Karikatür çizmeye başladı ve ilk karikatürü on bir yaşında Doğan Kardeş çocuk dergisinde yayınlandı. Gazetecilik okudu. Yirmili yaşlarında Gırgır Dergisi kadrosuna girdi. Otuzlu yaşlarında ulusal basında günlük karikatür, illüstrasyonlar çizmeye başladı. Kırklı yaşlarında artık sadece çocuklar için çiziyor. Resimlediği çocuk kitapları yüzü geçti. Hem yazıp hem çizdiği otuz kitabı bulunuyor.

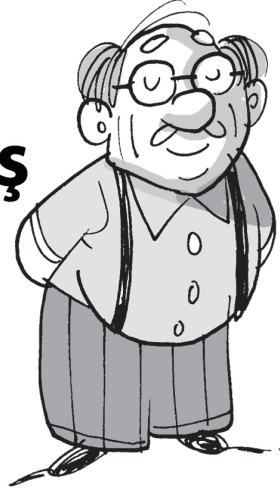

*Hayalleriyle, insanođlunu uzaya ilk çıkaran
yazar Jules Verne'e...*

Profesör Çokbilmiş

Üniversiteden emekli bir profesör ama okumaya, araştırmaya ve düşünmeye devam ediyor. Memoların yazlıktan komşuları.

Meraklı Memo

Memo çok meraklı bir çocuk ve soru sormayı seviyor.

Profesör'ün en yakın arkadaşı, hemen her gün görüşüyorlar.

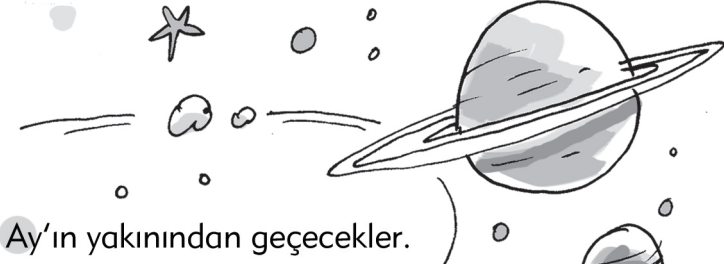
Profesör de bu durumdan hiç şikayetçi değil çünkü o da anlatmayı, bilgilerini başkalarına aktarmayı çok seviyor.

Mango

Mango, Profesör Çokbilmiş'in yaşlı köpeği. Profesör sayesinde çok bilgiye sahip ama belli etmiyor.

Profesör Çokbilmiş, bu kitapta Memo'yla uzayın karanlık derinliklerinde hayali yolculuklara çıkacak!

Ay'ın yakınından geçecekler.

Kuyruklu yıldız kuyruğundan yakalamaya çalışacaklar.

Galileo ile tanışacaklar.

Uzaylılar olup olmadığını araştıracaklar.

Işık hızına çıkmaya çalışırken trafik polisine yakalanacaklar.

Tatil Başıyoor!

Bugün yaz tatilinin ilk günü. Her yaz olduğu gibi Memo, ailesiyle tatillerini Edremit Körfezi kıyılardaki yazlıklarında geçirir.

Bütün yazlık eşyalarını otomobilin üzerine yükleyip sabah erkenden yola koyuldular. Uzun bir yolculuktan sonra yazlığa vardılar.

O günü Memo, eşyalarını taşıyıp odasına yerleştirmekle geçirdi. Akşam yemeğinden sonra da en sevdiği yazlık arkadaşı Profesör Çokbilmişlerin evine koştu. Onlar da Memolar gibi her yaz tatille-

10 PROFESÖR ÇOKBILMIŞ

rini burada geçiriyorlardı. Ancak onlar daha erken gelip daha geç kışlık evlerine dönerlerdi.

Memo kapılarının önünde durup içeriye seslendi. Ama Profesör evde yoktu, eşi Muazzez Hanım eşinin sahile, köpeğini gezdirmeye gittiğini söyledi. Memo kayaların arasındaki dar merdivenden sahile koşarak indi. İşte ikisi de oradaydı.

Profesör, yaşlı köpeği Mango'nun dalgaları kovalamasını seyredip gülüyordu. Sarıldılar. Hâl hatır sorulduktan sonra, Memo'nun okulundan konuştular, bu yıl okulda neler yaptığını anlattı, Profesöre. Profesör karnesinin durumunun iyi olmasına sevindiğini söyledi.

– Sen, dedi. meraklı bir çocuksun, Memo. Aferin bu iyi bir şeydir, hatta çok iyi bir şeydir. Çünkü bugün insanlık bu noktaya gelmişse bunda merak duygusunun rolü vardır. Akıllı insanlar sorgular ve soru sorar. Hava neden karanlık, şu deniz nasıl oluşmuş, şu yıldızlar, Ay neden bizim çevremizde dönüyor, biz neden Güneş'in çevresinde dönüyoruz? Bilim insanları bunları merak ettikleri için araştırmışlar ve bugün birçok bilgiye ulaşılmış, ulaşılmaya da devam ediliyor. Bilemediğimiz ve merak edilen o kadar çok konu var ki...

– Yani meraklı olmak iyi bir şey diyorsunuz öyle mi, Profesör? Oysa annem bana kızar her şeyi de merak etme diye...

– Tabii Memo, araştırmak için merak gereklidir. Haydi, tut şu kilimin ucunu da kumların üzerine serelim.

Profesör ile Memo küçük kilimi kumların üzerine serip oturdular. Hava ılık, gökyüzü pırıl pırıldı. Bütün yıldızlar âdeta ışıklarını sonuna kadar açmışlardı. Bu durum Memo'nun da dikkatini çekmişti.

– Yıldızlar bu akşam ne kadar parlıyorlar değil mi Profesör?

– Bunun nedeni var, Memo...

12 PROFESÖR ÇOKBİLMİŞ

– Aa, neymiş o Profesör, yoksa ben yazlığa geldim diye mi?

– Hahaha! O da olabilir Memo ama başka bir nedeni daha var. Çünkü bu akşam Ay yok gökyüzünde. Yoksa Ay'ın parlaklığı, yıldızların bu kadar parlak görünmesini engellerdi.

Koşturup duran Profesör'ün köpeği Mango da yanlarına kıvrılıp gökyüzüne bakmaya başladı.

Yıldızların parlaklığı onun da ilgisini çekmişti.

– Profesör bakın, Mango da gökyüzünü merak etti. Demek ki o da akıllı bir köpek.

– Hahaha! Bence o havada kemik kokusu filan almıştır. Aslına bakarsan uzay konusu bir köpek için önemlidir.

– Nasıl yani Profesör anlamadım?

– Sen ilk uzaya çıkan canlının bir köpek olduğunu biliyor muydun?

Memo şakınlıkla:

– Vay canına demek ki Mango onun için uzaya ilgi gösteriyor.

– Olabilir Memo ama bunun biraz da hüzünlü bir hikâyesi vardır. Çünkü uzay araştırmalarına gönderilen o zavallı köpek maalesef roketin içinde kalkıştan 6-7 saat sonra füzenin aşırı ısınması nedeniyle ölmüştür.

Memo ile Mango bu acıklı hikâyeyi dinlemek için kilimin üzerine oturdular ve birbirlerine sarıldılar.

Profesör devam etti:

– Ruslar, 1957 yılında uzay yolculuklarının insanlar için güvenli olup olmadığını anlamak için deneyler yapıyorlardı. O zamanlar kimse bu yolculuğa bir canlının dayanıp dayanamayacağını bilmiyordu.

Sonunda uzaya ilk olarak bir köpek göndermeyi düşündüler ama bu köpeğin son yolculuğu olacaktı. Bilim insanları açlık ve zor şartlara alışkın sokak köpeklerini bu acımasız deney için uygun buldular. Adını Laika koydukları dişi bir sokak köpeğini bazı testlere alıştırdıktan sonra bir roketle uzaya gönderdiler. Zavallı hayvan çıktığı o son yolculuğundan dönemedi. Az önce de söylediğim

14 PROFESÖR ÇOKBİLMİŞ

gibi, aşırı ısınmadan dolayı öldü. Laika'nın hüznü hikâyesi unutulmadı. Anısına pullar basılıp heykeller dikildi. Ama Laika çoktan gitmişti...

Mango usulca yattı ve gözlerini kapadı. Sanki anlatılanları anlamıştı. Zaten bir süre kimse konuşmadı. Sonunda Memo sessizliği bozdu:

– Artık bu uzay konusu bizim Mango'yu da yakından ilgilendiriyor o zaman, değil mi Profesör?

– Evet Memo öyle... Bu uzay denemeleri sadece bir köpekle kalmadı tabii...

– Neee? Başka bir köpek daha mı gönderildi?

– Hayır Memo köpek değil, bir maymun. İnsana özellikleri nedeniyle benzeyen bir hayvan olan şempanze gönderildi. Bu kez Amerikalılar yaptı bunu. 1961 yılında Ham adında bir şempanze ilk uzay kahramanı oldu.

– Neden kahraman diyorsunuz, zavallı hayvan ölecek ama...

Profesör gülümseyerek cevap verdi:

– Yoo, bu kez ölmedi. Şempanze Ham, bu uzay uçuşundan geri sağ salim döndü.

Bunu duyan Memo ile Mango kalkıp sevinçle oynamaya başladılar. Mango sanki anlamış gibi sevinçle havlıyordu.

Profesör anlatmaya devam etti:

– Bu deney, canlıların hayatlarını tehlikeye atmadan uzaya gönderilebileceğini gösterdi. Bunun üzerine 3 ay sonra uzaya ilk insan gönderildi.

– Ama o köpeğe yazık olmuş...

Profesör, Memo'yu sakinleştirmeye çalıştı:

– Maalesef Memocuğum, bilimsel deneyler için önce hayvanlar kullanılıyor. Ama tabii uzaya sadece bu iki hayvan gönderilmedi. 1963 yılında Fransızlar bir kediyi gönderdiler uzaya ve o da sağ salim döndü Dünya'ya. Daha neler neler, örümcekler, yavru denizanası, kertenkeleler... Hepsi uzayda canlıların yaşamlarını devam ettirebilmelerini anlamak için kullanıldı. Tabii bu Köpek Laika'nın hazine sonunu değiştirmede.

Memo Mango'ya sarılarak konuştu:

– Uzaya ilk çıkan canlı sizin türünüz olduğu için övünebilirsin, Mango dedi.

Mango gözlerini gökyüzüne dikmişti.

16 PROFESÖR ÇOKBİLMİŞ

Memo, Mango'yu işaret ederek:

– Profesör bakın sanki bir şeyler görüyor orada, dedi.

Profesör cevap verdi:

– Bilinmez, belki de görüyordur ama sadece bizim Mango'nun değil gökyüzü daha doğrusu evren, insanlığın var olmaya başladığı ilk çağlardan itibaren herkesin ilgisini çekmiştir. Çünkü birçok soru işareti vardır orada. Koskoca bir bilinmezliktir, karanlık ve çok ama çok büyük.

– Desenize Profesör bir tek meraklı ben değilim...

– Evet. Çünkü insanlık Dünya üzerinde her şeye ulaşabilmiştir fakat yukarıdaki parlayan cisimler onlar için hep bir merak konusu olmuştur.

Eskiden elektrik ve buna bağlı bir dolu alet olmadığı için insanlar karanlık gecelerde dışarıda oturup sanırım gökyüzüne bakıyorlarmış. O ilk insanların göğe baktıklarında gördükleriyle bugün bizim baktığımız manzara aynıdır. Tek farkımız o parlak cisimlerin ne olduğunu artık bugünkü bilimsel araştırmalardan sonra biliyor olmamızdır. Yani onlar hakkında az ya da çok bir bilgiye sahibiz.

Atalarımızın gökyüzüne baktığında yıldızlardan anlamlı şekiller çıkarma isteği çok doğaldır. Çok eski yüzyıllardan beri insanlar yıldızların dizilişlerini; Dünya'dan uzaya kaçmış yaratıklara veya o zaman inandıkları tanrılara, hatta iki mitolojik varlığın birbiriyle savaşına bile benzetmişlerdir.

Bugün uzaya baktığımızda en belirgin basit şekil, Büyük Ayı diye tanımlanan takımyıldızıdır. Bu şekli hepimiz bulutsuz gecelerde kafamızı yukarıya kaldırdığımızda rahatlıkla görebiliriz. Tabii bu pek ayıya benzemez, daha çok kahve pişirilen saplı bir cezveye benzemektedir.

Memo heyecanlanarak sordu:

– Şu an görünüyor mu?

Profesör, eliyle Büyük Ayı'yı bulup gösterdi:

– Evet Memo, bak şurada gördün mü?

– Aa, evet gerçekten de büyükmüş ama ayıya hiç benzemiyor bu.